

[Poul Hartling.]

opfordre regeringen til at møde hele den markedspolitiske udvikling med en større åbenhed. Jeg synes, at regeringen i denne sag er belastet med fordomme, og det kan ikke undgå at vække bekymring. Ved en fordom forstår jeg en forudfattet mening; der ikke påvirkes af nye kendsgerninger eller nye træk i udviklingen, og når den højtærede statsminister blot erklærer, at dansk tilslutning til fællesmarkedet forud for en engelsk tilslutning vil rejse flere problemer, end den vil løse, er det både flot sagt og udokumenteret. Finder regeringen ikke, at det tidspunkt må nærme sig, da man sagligt og fordomsfrit tager vor nuværende markeds politik op til prøvelse?

Jeg deler ganske den højtærede statsministers opfattelse af, at vi må håbe på en bred europæisk løsning, og jeg synes, det var lidt af en tilsnigelse, når han ville give det udseende af, at venstre ikke interesserer sig for denne løsning. Vi betragter det som den eneste fuldt tilfredsstillende, hvilket vi ofte har sagt. Det lader dog åbenbart vente på sig, og det er denne ventetid, der fylder os med den dybeste bekymring. Jeg synes, det har krav på grundig overvejelse, om vi skal opretholde det standpunkt, at vi først vil søge ind i fællesmarkedet, når vi kan placere os et skridt bag ved England. Selv om vi stedse har erkendt — også fra venstres side — at en tilslutning til det europæiske fællesskab må kræve en bred enighed her i folketinget, hvorfor skulle vi så holde op at presse i retning af det, vi finder er rigtigt? Den forskelsbehandling, som statsministeren ville undgå, både for landbrugs- og industrieksport, den oplever vi jo, netop fordi vi har en utilstrækkelig markedsordning.

Når den højtærede udenrigsminister videre siger, at særtolden vil spille en central rolle i debatten på EFTA-mødet, men han kan ikke sige noget om resultatet, så er han jo, jeg tør ikke sige mere træt, men lad mig så sige mindre kæk, end han var i fjor, da han — jeg citerer fra Folketings-tidende 1964-65, sp. 653 — sagde:

„Her er det mest afgørende, at ekstraafgiften hurtigst muligt afvikles. Det er den, der har slået et skår i EFTA-samarbejdet og i tilliden, og dette skår bliver

ikke helet, før denne ekstraafgift atter er bortfaldet.“

Hurtigst muligt — hvad er det? Nu er der snart gået 12 måneder.

Vi har den 5. oktober hørt en åbningstale, og vi har nu i 3 dage ført en debat. I går svarede regeringens chef på ordførertalerne. Nu skal vi i gang med et stykke arbejde. Hvordan står det så til med arbejdsmulighederne efter statsministerens svar til os i går? Var det landets statsminister, der talte her i går som den, der kan lede et tillidsfuldt samarbejde? Ordet „samarbejde“ blev nok sagt — også flere gange — af den højtærede statsminister, men det forekom mig, at der var mere polemik end lederskab i den tale.

Jeg tror, at denne åbningsdebat har adskilt sig noget fra de tidligere åbningsdebatter, og hvis jeg skal prøve at vurdere, hvorved den har adskilt sig, så ser det for mig sådan ud, at den ikke har drejet sig så meget om statsministerens åbningstale, som åbningsdebatter måske plejer. Det var, som om debattens tyngdepunkt først kom tirsdag eftermiddag. Efter det ærede medlem hr. Peter Nielsens indlæg kom der i tirsdags tre indlæg. Det interessante var, at disse tre indlæg ikke var i splid med hinanden, at de var positive, de pegede tydeligt på en politik, de var fyldt med forslag og kendsgerninger, og de var alle tre kritiske over for regeringens usikkerhed og svaghed i det år, der er gået siden valget. Jeg synes, man i disse tre indlæg kunne se et fælles sigte. Her tegnede den politik sig, som må blive den kommende tids politik.

Poul Møller: Jeg er enig med den forrige ordfører i, at åbningsdebatten jo først og fremmest skal være en debat mellem partierne og folketinget på den ene side og regeringen på den anden side, sådan foreskriver grundloven det. Men jeg har alligevel nogle ganske få bemærkninger, jeg vil gøre i anledning af andre ordføreres indlæg. Det skal ikke blive meget.

Det ærede medlem hr. Niels Westerby var ikke og ville ikke med ind på det røde tæppe, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen havde rullet ud, han ville hellere på et skotskternet tæppe, og det kan måske godt være, det passer bedre for ham; men jeg vil dog alligevel gerne minde om, hvordan det